

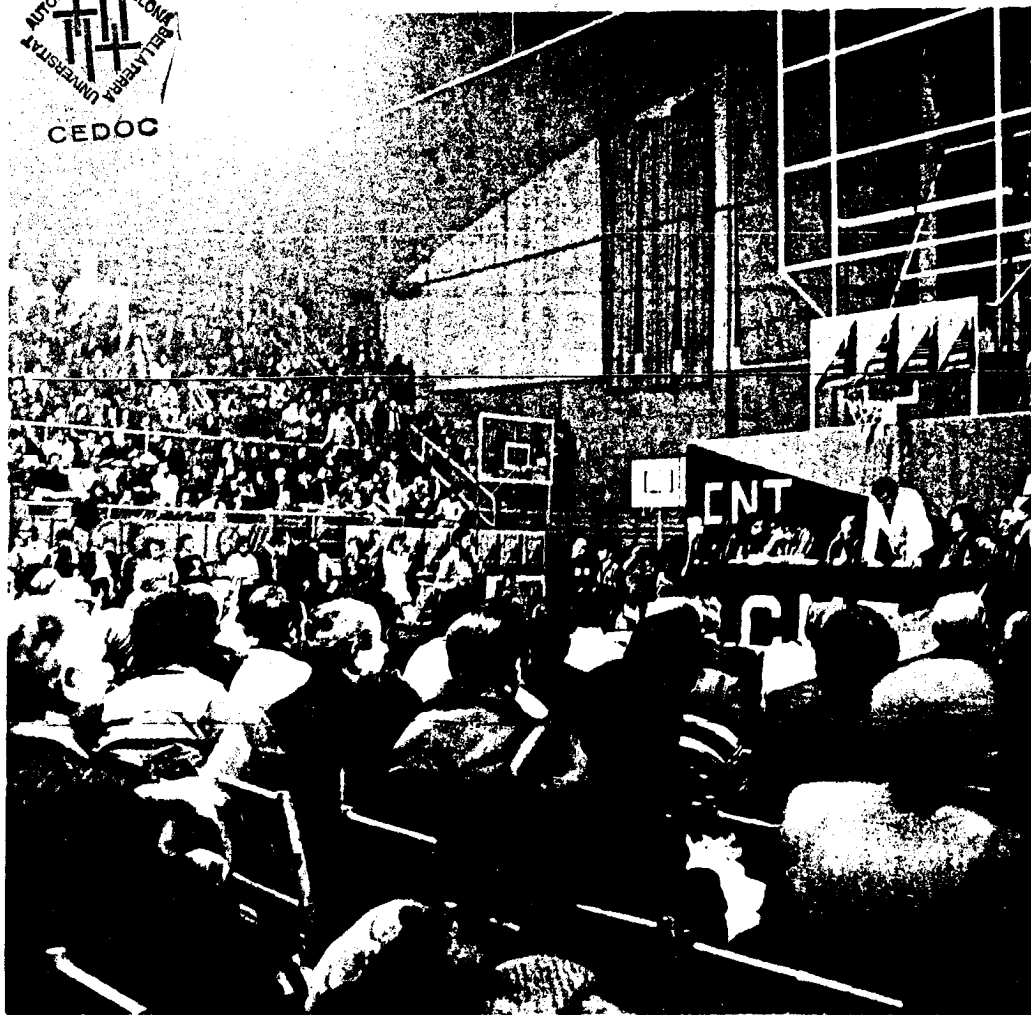
CATALUNYA

revista d'opinió confederal * època II

CNT

novembre 1976 n. 2

AIT

LA LLUITA DEL METALL A SABADELL I COMARCA

La data límit de l'anterior conveni era el 31 d'agost. - Després de moltes reunions dels enllaços i d'algun delegat dintre de la CNS, es va elegir entre ells una Comissió Deliberadora. Es va elaborar una Plataforma de 33 punts que havia d'ésser la base del posterior conveni. - Aquesta plataforma es va passar a les fabricues de la comarca i fou aprovada pels treballadors.

Es presenta aquesta plataforma a la Patronal. Després de dues reunions sense haver progressat gens a causa de la postura negativa de la Patronal, aquesta presenta la seva oferta que, de fet, és migradíssima. Els treballadors decideixen de no variar llur plataforma. Davant això la Patronal va contestar amb una nova oferta que suposava una millora economica d'un 23% sobre els salaris del primer conveni. En una posterior Assemblea d'Enllaços es va decidir unanimitament d'anar a un atur de quatre hores el dijous 9 de setembre en suport del conveni i en protesta contra la CNS.

Es realitza l'atur, pero la Patronal no amolla gens frenant tot intent de negociació per part de la Comissió Deliberadora. Aquesta fa una crida als treballadors per realitzar una Vaga General del Ram del Metall (Sabadell i Comarca) que s'inicia el 14 de setembre. La Comissió continua amb els seus intents de negociar amb la Patronal, amb la qual és impossible d'arribar a cap acord. Es recorre al laude, les ofertes del qual són inferiors a les de la Patronal. La vaga continua i cada vegada es veu menys clar el "futur" dels treballadors fins que es decideix tornar al treball el 13 d'octubre.

La causa que ha motivat la vaga ha estat la defensa del Conveni. Ara cal esbrinar perquè s'ha tornat al treball SENSE QUE HAGIM ACONSEGUIT RES EN ABSOLUT.

Des de la nostra perspectiva de treballadors del metall implicats en la lluita podem afirmar que els interessos que estaven en joc no eren els nostres i que tot conflicte que no es generi autènticament al nostre si, és irremeiablement condemnat al fracàs.

Des del primer moment els treballadors van ser arrossegats als esdeveniments que d'altres programaven i organitzaven. La Comissió Deliberadora era composta de representants d'algunes tendències sindicals, entre les quals destacava clarament CCOO.

Totes les decisions de la lluita les prenien l'Assemblea d'Enllaços Sindicals. Els treballadors - a qui aquells deien representar - a cap moment no prenien iniciatives pròpies. Els Enllaços "van crear" les assemblees de zona en les quals teòricament havien de participar tots els treballadors del sector, però, de fet, només hi parlaven els tres o quatre líders de sempre, que amb llur terrible demagogia anul·laven completament la lliure participació dels afectats. Tot el procés culminava en una Assemblea General que es realitzava a l'Església de Can Oriac, on diàriament assistien de 3.000 a 5.000 treballadors.

La presidència d'aquestes "Assemblees" estava acordada pels elements més significats de la Comissió (de CCOO). Quan algun treballador aconseguia que li donessin la paraula i en la seva allocució deia quelcom que no interessava aquest sector, automàticament el boicotejaven al monoton crít de "Unidad, unidad". No hi ha hagut gens ni mica de Democràcia Obrera. Ningú, llevat dels qui dirigien la vaga, no podia enraonar a les Assemblees. Fins i tot es va donar el cas que uns treballadors pertanyents al PORE van intentar de repartir propaganda entre els assistents i la dita "comisión de orden" els va trencar tot el material, argumentant que allà no s'havia de fer política, quan ells (CCOO) cada vegada

que prenen la paraula donaven tot el seu programa sindi cal i polític.

Un sector dels treballadors va plantejar d'estendre la vaga als altres rams per tal de pressionar els empresaris. A Comissions (CCOO) això no li deuria interessar -- car s'hi va oposar. Tots els militants de Comissions en els altres rams van impedir la generalització.

Ja des de la segona setmana de vaga Comissions plantejava de tornar al treball, cosa que no van aconseguir perquè algun sector dels treballadors havia pres consciència de la problemàtica per la qual lluitava i va aconseguir de mantenir la vaga fins que el desànim i la manca de recursos econòmics van anar erosionant la voluntat -- dels treballadors. A això cal afegir que els mateixos -- que havien dirigit la vaga al principi després li havien retirat el seu suport.

La vaga que CCOO havia portat pacíficament va adquirir - un caracter violent els darrers dies, en que la policia reprimia brutalment els treballadors que es passejaven - per la ciutat. Només els més decidits van contestar a -- les agressions dels "agentes del orden".. Cosa que rapida ment va criticar CCOO, que fins i tot va cercar el consentiment de la Patronal, la qual va elogiar CCOO pel -- seu caracter negociador (CCOO preferia tornar al treball sense aconseguir cap millora abans que "tacar-se" políti cament).

Que els interessos que es jugaven no eren els dels treba lladors ho confirma l'actuació de CCOO, facilment com -- prensible a la vista d'una "Carta oberta a l'empresariat del metall" que el Comite local de Sabadell del PSUC va redactar: després de no esmentar l'autentica problemati ca del treballador com a individu explotat, fa una crida al Centre Metal.lúrgic (conjunt d'Empresaris) i a tots - els empresaris conscients perque s'incorporin "a l'alter nativa democratica al nostre país: l'Assemblea Democràti ca de Sabadell, l'Assemblea de Catalunya.

Com es veu clarament la finalitat de la vaga, per a -- CCOO-PSUC, no era d'aconseguir unes millores reals per - als treballadors, sinó una posició de força del PSUC per als seus fins polítics. I això ho va fer, com sempre, a través del seu aparell burocratico-sindical CCOO.

Els treballadors de Sabadell hem apres una bona lliçó.

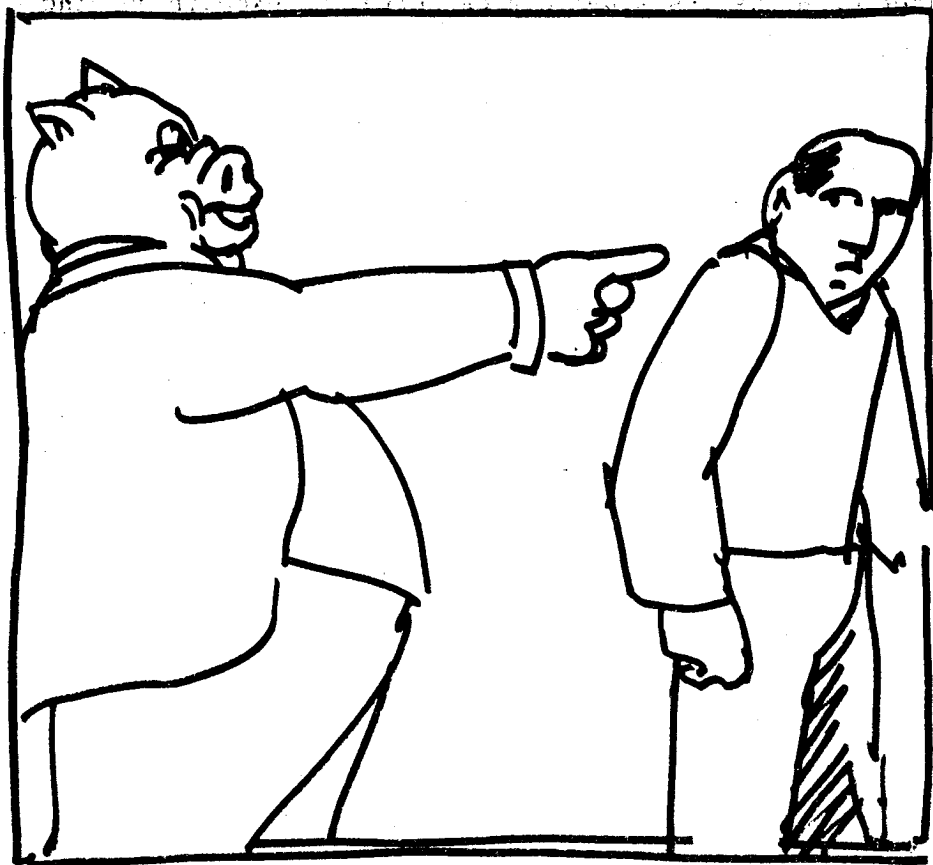
ACOMIADAMENT LLIURE

La suspensió de l'article 35 de la Llei de Relacions Laborals determina que en els acomiadaments produïts entre el 12 d'octubre de 1976 al 30 de setembre de 1977 s'apliqui aquesta figura tan injusta per a la classe treballadora com és el lliure acomiadament.

De tota manera, en aquest article mirarem d'explicar les normes que han substituït les disposicions de la Llei de Relacions Laborals.

La facultat de sancionar amb acomiadament, l'empresa podrà exercitar-la sense cap més requisit formal que comunicar per escrit l'acomiadament al treballador, fent constar la data i els fets que el motiven (carta d'acomiadament). Produïda aquesta situació, dintre dels 15 a 18 dies laborals subsegüents (si el treballador resideix dintre o fora de Barcelona respectivament) s'ha de presentar demanda davant Magistratura. Efectuat el judici, si s'estima procedent l'acomiadament, el Magistrat declararà resolt el contracte de treball sense cap indemnització (llevat del saldo i quitança); al contrari, si la sentència declara improcedent o nul l'acomiadament condemnarà l'Empresa a la readmissió en les mateixes condicions que regien abans de produir-se aquell, pagant-li a més els salaris de tramitació.

Quan l'empresari no hagués procedit a la readmissió, el treballador sol·licitarà l'execució de la sentència davant

Magistratura i aquesta requerirà l'empresa perquè procedeixi a la readmissió en el termini de tres dies. Transcorregut aquest sense que s'hagués acreditat la readmissió, el Magistrat fixarà una indemnització. Així mateix si, produïda la readmissió, aquesta no s'ha celebrat en les mateixes condicions que regien abans de l'acomiadament, el treballador també acudirà davant Magistratura dins dels 30 dies subsegüents a la readmissió perquè aquesta estimi si regeixen o no les mateixes condicions de treball i, en aquest darrer cas, subs

tituir-lo per indemnització. La indemnització no podrà ésser inferior a dos mesos per any de servei ni excedir de cinc anualitats.

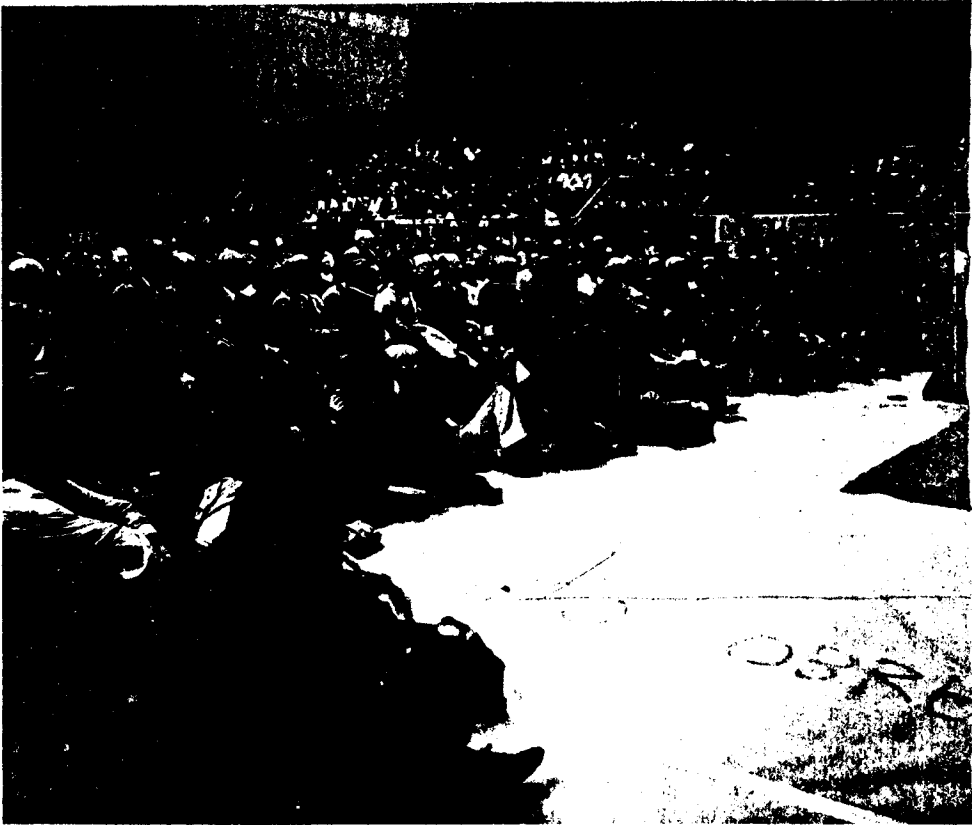
Quan es tracti de treballadors titulars de famílies nombroses, la mínima de la indemnització es multiplicarà per 1'5 si es de primera categoria, i per 2 en els altres casos. Si són treballadors de més de 40 i 55 anys se'ls aplicarà, també, les categories damunt indicades, i igualment als minusvàlids.

Durant tot el període que comprèn la indemnització el treballador romandrà d'Alta a la Seguretat Social com a treballador en actiu de l'Empresa. Com es veu aquestes normes són totalment contràries als interessos de la classe treballadora, car aquelles empreses que no es llançaven al camí de les reduccions de plantilla (reduccions, no cal dir-ho, "selectives") a causa del seu cost excessiu, actualment no tindran cap dificultat a fer-ho ja que se'ls ha reduït a una tercera part la indemnització. (L'article 35 de la Llei de Relacions Laborals establí una indemnització de 6 mesos com a mínim, contra 2 que regeixen actualment).

Si a això hi afegim que en les noves disposicions sobre els convenis col·lectius sindicals actuals com que no es podrà reduir la jornada laboral abans del 30 de juny de 1977 i els augments no podran excedir del cost de vida més que de dos punts per a les primeres 350.000 ptes. del Salari anual, el procentatge del cost de la vida fins a les 700.000 ptes. anyals i passant aquesta quantitat cap augment, tenim una fauna completa de les normes emanades de l'Estat clarament en contra de la classe treballadora.

VA DE MITING!

Primer miting de la Confederació desde fà 40 anys. Poc a poc, en plenitud de contradiccions, es va sortint a la llum pública. Eufòria, folklore per a donar i per vendre. Previament, els carrers han estat guarnits amb posters i pasquins. per als pobles, per les ciutats, els colors roig i negre tornen a ésser nostres, i es que mai han deixat de ser-ho.

Un grup bastant nombrós ens trobem a l'estació de Cercanies. Bitllestes cap a Mataró. El tren ja es plé de gent nostra. En arribar al poble l'ambient desborda del tot els ànims una mica apagats, recelosos encara, després de tanta clandestinitat. Enormes banderes i pancartes de carrer a carrer. Aplaudiments, crits, manifestació espontànea. S'arriba per fi al palau on ha estat convocat el miting. Trobada d'antics companys perduts de vista, per les pressons, per l'exili, per els amagatalls. El local, amb cabuda per a unes 5.000 persones, es va omplint. Per els altaveus ressonen les cançons d'abans, les de sempre: "A les barricades...". Els oradors ja estan preparats. El local es plé, de banderes, d'eufòria, de gent... S'hi veuen senyeres i ikuriñes, mes tard apareix una gran bandera canaria amb l'A anarquista al mig. Es comença amb un crit unànim d'"Anarquia es llibertat". Tothom de peu dret amb el puny alçat. Malgrat la poca positivitat de tota histeria col·lectiva, malgrat el folklore, malgrat qualsevol racionalització d'aquesta mena d'actes, no es pot evitar una certa esgarripança, perquè 40 anys de silenci son masses anys, per a molts tota una vida, per a no cridar conjuntament en plena afirmació d'existència.

Es fa la presentació i seguidament es llegeixen adhesions: de l'UGT, de la CNT a l'exili, de l'AIT, del PSC (congrés), de la Convergència Democràtica de Catalunya, del FRAP, de la FAI catalana, etc. Es cedeix la paraula al primer orador: un jove que sense massa veu fa una exposició monòtona dels punts ideològics de la CNT. En acabar, el company que presenta l'acte fa referència a les actuals lluites obreres: construcció a Euskadi, Fitor i Cotex a Badalona, etc. Parla un despidit de Motor Ibèrica. Ressona una veu, amb accent ca

talà, acostumada a parlar a les assemblees. El company logra aixecar els ànims. Després l'hi toca el torn a un antic mili- tant de Badalona, Josep Costas Font, que comença una exposi- ció en llengua catalana, allargassada i fora de lloc, dels problemes tècnics de les col·lectivitzacions de la indústria textil durant la guerra. Se l'hi demana desde la taula i el public l'hi exigeix que resumeixi. Augmenta la confusió a la sala. Una companya vinguda de Suïssa recorda la importància de l'element femeni a la CNT. Després parla un jove de la Fe- deració Local de Mataró exposant la lluita que la Confederació ha portat durant aquests anys en la seva població. Fà constar que la CNT no ha col·laborat mai amb el sistema. La seva in- tervenció es l'única realment bona que s'ha produït fins a- leshores.

Amb crits de "Gora Euskadi Askatuta" es rebut un company basc que ens parla de la lluita de la construcció al Nord. Els ànims tornen a reneixer per no aixecar-se ja més en tot el miting.

Amb la intervenció del Secretari del Comitè Regional, Lluís Edo, el miting es converteix (ja del tot!) en un fracàs com a tal. El company Edo es salta "a la torera" tota la problemàtica conflictiva que el punt d'aliança sindical, en proces de discussió, presenta actualment en els sindicats de la nostra Organització. Comença a parlar de la necessitat d'una estratègia d'aliances, però no pot acabar. La pitada es ge- neral, malgrat que el presentador parli de boicotejadors i intenti establir "l'ordre". Hi ha moments de gran violència ambiental. L'Edo abandona. Esser Secretari, en la CNT, no comporta masses privilegis.

El miting en sí, tornem a repetir-ho, es un fracàs. I ho

es, perquè es important, després de tants anys, deixar constància d'un passat històric com es el nostre; però el que no es pot fer es situar-se fora d'un marc real i parlar de vells temps. Aixó pot ésser important i vàlid sempre i quand sigui oportú i mai amb ànims d'imposar una versió de la història. S'ha de tenir en compte que un miting es quelcom obert i, per tant, ha de sentar unes mínimes bases, ben clares i amb els menys confusionismes possibles. Cal trobar noves respostes per als nous problemes que s'ens plateigen. El passat es important; el futur es urgent.

Finalment surt un delegat de l'exili (de la Federica, per entendre'ns). Gracies a ell ens enterem de que una senyora sentada a la taula es la filla d'en Joan Peiró. Gracies a ell, potser, el clima de tensió desminueix. Molta gent opta per a desfilar, mentres sona un llenguatge no actualitzat, de guerra civil.

Es tornen a sentir "A les barricades". Tothom dret, però per a fotre el camp.

El proper miting l'haurem d'organitzar molt millor!!!

Gent d'Horta

GENT DE L'ORGANITZACIO PARLA DEL MITING

Company Antoni: Crec que la reacció de la gent fou negativa. El que es va dir va ésser una patinada. En general, el Miting molt mal montat.

Lola (sindicat de varis): Lluís Edo es va passar amb alló de l'Aliança, en el fons ens va provocar, perquè alló s'havia de discutir en el Plé. Al començament s'el va aplaudir i tothom estava callat, fins que va arribar el punt de l'Aliança.

El reste he de dir que no em va semblar un miting. En Cos tas deia coses mes apropiades per a una conferència. L'últim a parlar, Liarte, fou l'únic que estava a l'altura d'un Miting.

Albert (comunicació): Després de 40 anys hi havia molta es-
pectació. Els ànims estaven calents; vaig trobar-hi defi-
ciències de forma, naturals per la falta d'experiència.

Els oradors els hi faltava ritme. El que es evident es que la
CNT ha resorgit amb tot un criteri històric, però donant al-
ternatives a la classe treballadora.

Lluís Edo (banca): Voldria analitzar les coses , no en base
a unes impressions momentànies, i intentar treure ensenyan-

ces i experiències. Ben cert és que els joves no tenim coneixement de com es porta un miting. No obstant, no hem de sortir per la tangent i donar tota la culpa a aquest problema. El Miting va demostrar la gran capacitat de convocatoria que té la CNT, i tot amb un sol merit gairebé: la seva pròpia història. Per això, l'evident esperança que la classe treballadora ha posat en la nostra organització, ens exigeix a tots una mes gran responsabilitat. De fet, el miting va demostrar també que la CNT encara no està ben a l'altura d'aquesta esperança. Falta maduresa. Malgrat tot, qui es va carregar el Miting no va ésser la majoria dels militants. En quand al "pataleo" que es produí durant la meua intervenció, hi hauria lloc a dir que no era pas el moment de plantejar el punt de l'Aliança, donat que està aprovat per una minoria. Jo, ja en principi, volia declinar el fet d'ésser orador. Crec que no era la persona mes idònea per a parlar aleshores. Però davant del fet, vaig imposar-me la necessitat de donar uns plantejaments actuals a la classe obrera. Aquesta, vaig entendre, era la funció del Miting i no servir per a un "desfogue" dels militants. Si hagués pogut parlar voldria haver donat una reafirmació dels principis anarco-sindicalistes i una adequació d'aquests principis en la realitat actual. L'important es introduir en la CNT una metodologia de treball, un rigor en els anàlisis. O donem una resposta vàlida, o la CNT no obtindrà el lloc que per lògica i per dret l'hi pertoca dintre del panorama sindical del país. El fet de que en un Miting nostre no es deixi parlar, diu molt poc en favor del anarquisme.

Company de Marsella: Tot em va semblar molt bé, incluint la reacció de la gent. Actes com aquest es tindrien que repetir cada mes o cada quinze dies.

Un altre company de Marsella: Estic satisfet. Esperava menys públic. He vist que hi ha un jovent, mancat d'experiència, però dintre d'un temps tot es podrà coordinar molt millor.

Padilla de Terrassa: Va ésser una gran manifestació de gent. Malgrat els defectes es va desanrotllar bé. Falten un parell d'anys d'experiència per a donar coordinació i organització. En Costas i l'Edo eren més apropiats per a una conferència.

Costas de Badalona: Fou una explosió atòmica destructiva. Es de creure que en el futur l'organització trobi el seu centre i serveixi per a curar el càncer que pateix la classe treballadora. Es té un fals concepte de l'anarquisme. L'anarquisme es un respecte a totes les idees i concepcions; es la síntesis de la llibertat.

Paco (sindicat de varis): La intervenció del Secretari fou personalista, al marge de tot acord de l'organització, i per tant autoritària, gens honrada, molt política. Crec que les qüestions històriques, tals com les col·lectivitzacions eren interessants i s'havien d'esclotar. La reacció de la gent va ésser coherent com anarco-sindicalistes, en contra d'uns que haurien d'ésser els portantveus i que no compleixen, per als altres, aquesta funció.

Company del Baix Empordà: Emocionant, molt bé, perfecte. Llàstima d'alguns problemes que no era moment de plantejar. La reacció, davant del Miting, fou bastant bona.

Damian (sindicat de varis): No estic d'acord amb els himnes. Ho considero una especie de religió. Es una forma de provo-

car emocions que no tenen raó d'existir. En quan al Miting, hi va haver intervencions que no venien al cas, com per exemple, fer història. El company de Mataró va fer una bona intervenció. No em va agradar gens la de l'Edo, en quan al punt de les aliances. Estic d'acord amb la resposta general. L'última intervenció fou demagògica i buida.

Tomás (sindicat de varis): Considero que es un traïdor tota persona que presenti acords a nivell personal o a nivell de comitè i que no responen a la realitat de la base. No vull continuar parlant per por d'ésser excessivament contundent. No ens podem reprimir sense caure amb un col.laboracionisme.

Company del sindicat de varis: Renuncio a la paraula Miting. Alló era més adequat per a una conferència. El problema de l'Aliança no s'havia de plantejar, quan existeix una impugnació pendent. La reacció d'un company de la taula insultant al públic fou molt negativa.

Francesc (ensenyament): La multitud estava enfervoritzada. Fàcilment es podia arribar a la histèria. Va ésser molt negatiu. Liarte em recordà el llenguatge dels capellans de fa uns quants anys. L'Edo al Suarez fent la presentació política a la "tele". En Fernando, aquell programa de TVE: "Salto a la fama". En Costas, un catedràtic llegint la seva tesis doctoral. Va estar tot molt mal realitzat. El públic, en conjunt, em va agradar.

Paco (metall): Un desastre. Encara no sabem fer mitings.

Que el proletariat catala historicament presenti un concepte diferent sobre la catalanitat, o el catalanisme, - del que ha presentat sempre la burgesia catalana és completament logic. El proletariat a Catalunya ha estat en la seva historia fonamentalment anarquista, o anarco-sindicalista, i tenia un concepte sobre les estructures estatals, o simplement sobre el que és el Poder, completament diferent del concepte que justificava l'acció política de la burgesia catalana, tant la de dretes com la d'esquerres.

El catalanisme burges, ideologicament, es fonamentava en un concepte ja tradicional de la societat en el que s'hi acceptaven entitats estatals i per això formulava la seva reivindicació col·lectiva en el principi de cada nació té dret a la formació d'un Estat. Per la seva part, el proletariat català que no acceptava el concepte tradicional d'Estat, sinó que el negava, fonamentava la seva catalanitat en el principi federatiu de la societat que era el punt bàsic de la seva ideologia.

El proletariat català partia d'un principi federalista - total pactista. Un federalisme que en part també acceptava la burgesia catalana d'esquerres. Hi havia, això no obstant, una diferència fonamental, car la burgesia esquerrana concebia el pacte federatiu a través d'entitats estatals com si establís, podríem dir, piràmides descendents, mentre que el proletariat partint de l'afirmació bàsica de l'individu arribava a una estructura pactista, com si fossin piràmides ascendents, de les comunitats humanes en la societat.

El catalanisme burges, més el d'esquerres que no el de dretes, podia, per tant, acceptar una mena d'internacionalisme d'entitats nacionals que pactaven les seves relacions a través dels respectius Estats com també ho acceptava, almenys en teoria, el proletariat marxista, mentre que l'anarquisme partint de la seva afirmació bàsica de l'individu arribava a la formulació d'un universalisme que lògicament també havia de tenir present l'existència de les diferents comunitats humanes en les quals l'home individu està inclòs. La seva fórmula de convivència d'aquestes comunitats es resolia per mitja d'un federalisme entre les ètnies diferenciades.

Seria un error greu creure que l'enfrontament històric - entre la burgesia catalana i el proletariat català fou a causa del catalanisme. El que els va enfrontar, com en totes les societats humanes estructurades en classes socials oposades, fou naturalment i bàsicament aquesta lluita de classes portada a vegades, per una i altra, als últims extrems. La catalanitat d'una i altra classe

social podia crear situacions conflictives quan una de les classes, això en particular passava en la burgesia - tant la de dretes com la d'esquerres, es servia de la catalanitat, sentiment profundament arrelat en tot el poble català, per a justificar, o només defensar, els seus interessos de classe social.

No cal dir que gairebé sempre, l'Estat Central fomentava i aprofitava aquest enfrontament entre les dues classes socials catalanes. Així debilitava la reivindicació catalanista de la burgesia al mateix temps que intentava integrar-la als interessos capitalistes del centralisme i debilitava el proletariat català en les seves reivindicacions socials al mateix temps que intentava crear en ell una hostilitat envers la catalanitat. Al cap i a la fi, aquesta ha estat el punt debil de la comunitat catalana per mitja del qual l'Estat Central sempre ha pogut reduir la força revolucionària catalana, tant quan la burgesia intentava la seva revolució industrial en contra del feudalisme central, com quan el proletariat català intentava la seva específica i diferenciada. ideològicament, revolució de classe social.

S'ha produït, també, historicament, una confusió que encara subsisteix en molts medis socials. Confusió que porta a no tenir clara la noció entre Estat i Nació. Confondre Nació amb Estat porta a contradiccions fonamentals - que es poden observar en molts escrits polítics de la mateixa burgesia, del proletariat marxista i dels mateixos anarquistes malgrat que per ells ideològicament els conceptes de Nació i Estat no es poden confondre, o no s'haurien de confondre, partint, com parteixen, d'un federalisme ascendent i no descendent.

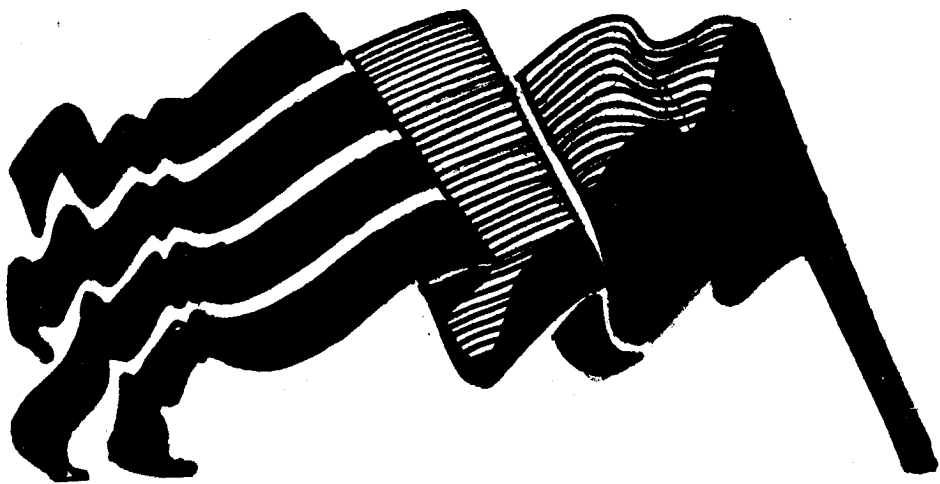
En la practica molts confonen Nació espanyola amb Estat espanyol i es nega la nacionalitat catalana perquè simplement no té un Estat constituït. I es nega, així, també, la possibilitat, aspiració fonamental catalana, d'estructurar a nivell peninsular un Estat plurinacional. I així, per part de l'anarquisme que accepta a vegades, almenys anímicament aquesta confusió, es nega, amb profun-

da contradicció ideologica, la possibilitat de crear una Federació Iberica, com a punt de partida per una Federació mundial de comunitats humanes.

Des d'una deducció logica podem afirmar que si no --- s'accepten les nocions d'Estat i de Nació tradicionals - no s'han d'acceptar per a ningú, ni per als estats ja - constituïts ni per als que es puguin constituir. Partir del concepte que no hi ha d'haver fronteres com es diu - alguna vegada quan una col·lectivitat humana reivindica els seus drets a constituir-se en comunitat diferenciada, mentre al mateix temps s'accepten i es justifiquen, almenys en la practica, i moltes vegades sentimental -- ment, les ja establertes, que al cap i a la fi ho han estat a base de les grans guerres imperialistes passades, em sembla una posició francament contradictoria.

Afirmar, per exemple, com ha fet aquests dies un anar -- quista prou significat, que "enteníem que fer d'un Estat nacional un mini Estat nacional no feia més que diversificar els centres de poder i les dependencies", és, a ho res d'ara, estar mancat de logica o és no haver-se expressat amb claredat car amb una simple deducció d'aquesta afirmació s'han d'acceptar els fets consumats historics en el pla de les comunitats humanes, doctrina que aplicada en la lluita de classes seria fatalment reaccionaria. Seria com dir que fins que els anarquistes no suprimeixin totes les fronteres no se'n poden acceptar de noves. I així, amb aquest criteri es podria justificar la permanencia i continuïtat del colonialisme més tradicional. - Per altra part, en contra de la seva afirmació, historicament s'ha demostrat que si es va poder iniciar, a Catalunya, una revolució anarco-sindicalista a l'any 1936, - fou precisament per l'existencia, en aquell moment, d'un "mini Estat nacional" encara que molt condicionat i disminuït pel seu respectiu "Estat nacional" que feu im --- possible la realització completa d'aquella revolució.

Que els dos conceptes diferents sobre la societat, el - concepte nacional i estatal de la burgesia i el concepte federatiu del proletariat catala no fossin moltes vega -

des coincidents en les seves reivindicacions catalanes - col·lectives és logic car els plantejaments societaris - estaven sempre aguditzats pels seus respectius enfrontaments socials que arribaven a extrems absurds moltes vegades.

El proletariat logicament i instintivament reaccionava - contra tots els plantejaments polítics de la burgesia i entre aquests plantejaments hi havia, naturalment, el -- concepte burges de la catalanitat, pero sense negar, per part d'aquest proletariat, el seu propi concepte de catalanitat. Com un exemple d'una situació com aquesta podríem recordar que quan Puig i Cadafalch era president de la Mancomunitat catalana l'any 1919, va demanar als homes de la CNT que ajudessin en la campanya per l'autonomia que la Lliga en aquell moment patrocinava. Els homes de la CNT, en nom de l'organització, varen contestar que veien molt difícil poder establir una col·laboració mentre la burgesia catalana tingués, com tenia, el seu - sometent armat al carrer amb la intenció d'esclafar els sindicats catalans. La CNT no es posava en front de l'autonomia catalana, la qual també reivindicava, sinó que s'abstenia d'apoiar una autonomia reclamada per la burgesia, en un moment, en que, aquesta estava mantenint una lluita a mort contra els sindicats i contra els sindicalistes més significats.

També cal considerar que, a vegades, la fidelitat a la -
propia ideologia esta condicionada pels sentiments. I ai
xí instintivament un proletari catala, per sentiment, pot
mostrar-se més contundent en la seva fidelitat a la cata
lanitat, que no un proletari no catala que també per sen
timent, a vegades fins i tot inconscient, pot sentir-se
poc inclinat a admetre aquesta catalanitat que logica --
ment hauria d'acceptar segons la seva ideologia federa -
lista.

Com un exemple direm que Salvador Seguí era d'una contun
dencia ideologica i anímica en la seva afirmació de cata
lanitat. I negava que la burgesia catalana llavors repre
sentada per la Lliga Regionalista fos catalanista. "Es -
falsa, deia, la catalanitat dels qui dirigeixen la Lliga
Regionalista. I és que aquesta gent avantposen els seus
interessos de classe, és a dir, els seus interessos del
capitalisme, a qualsevol altre interes o ideologia". I -
afirmava solemnement que la burgesia catalana havia impe
dit que Catalunya, com a col·lectivitat, acomplís la se
va missió historica que consistia a realitzar una Confe
deració Iberica. I així podia dir també que la burgesia
catalana no "representa ni l'esperit ni el poble cata --
la". Esperit i essencia catalana que podia assumir el --
proletariat catala.

I és que fonamentalment, en si mateixa, la ideologia --
anarquista a través del seu federalisme ascendent entron
ca i conflueix, i per tant logicament assumeix, les --
essencies de la catalanitat: El que ens porta a poder --
afirmar que és completament logica l'existencia d'un mo
viment anarco-catalanista i que no és logica l'existen -
cia d'un anarquisme que per simple reacció sentimental, o
per sistema, s'oposés a la catalanitat.

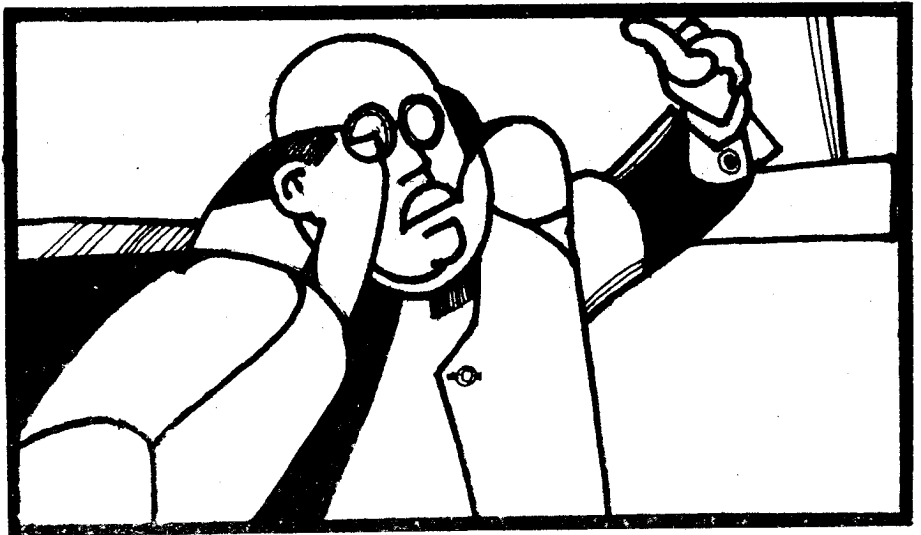
I aquestes últimes afirmacions són una constant en la nostra història malgrat els períodes que sembla que les neguen. Períodes en que l'anarquisme i la mateixa CNT s'han vengut d'enfrontar amb la burgesia catalana, de dretes o d'esquerres, la qual amb el seu concepte del catalanisme ha volgut fer una espècie de monopoli de Catalunya amb la finalitat de poder justificar la seva permanència i la seva hegemonia sobre la societat catalana.

És innegable, per exemple, que els anarquistes i la mateixa CNT varen acceptar la República de 1931 amb una gran simpatia i en particular la proclamació catalana de Francesc Macia al qual sempre varen respectar. Proclamació catalana que es va resoldre amb un Estatut autònom com una funció delegada del Govern Central. Anarquistes i cenetistes havien conspirat conjuntament amb els republicans catalanistes i d'esquerra durant la Dictadura de Primo de Rivera. En produir-se el canvi de règim donaren, si no públicament almenys si implícitament, un vot de confiança a aquells nous homes públics que havien fet possible aquell canvi. El suport que els donaren fou més pronunciat als primers moments quan aquell nou règim semblava que s'havia de convertir en una República Federal.

Després els desenganys i les subjeccions que el Govern autònom havia de sofrir per part del Govern Central, amb les intransigències internes dintre de l'anarquisme que portaren, fins i tot, a una greu divisió dintre de la CNT, i, en particular, la pressió sobre la política governamental catalana per part dels socialistes madrilenys que de fet controlaven l'Estat Central féu que es creés un clima d'enfrontament entre l'anarquisme i el Govern de la Generalitat, amb una violència impropia d'aquells homes republicans d'esquerra.

Malgrat tot "no es pot negar que la participació dels anarquistes, en la votació de l'Estatut de Núria de 1931, fou massiva". I ho ha escrit un autor que no demostra en el seu treball cap mena de simpatia per l'anarquisme i per la CNT.

En aquesta època són, tal vegada, Joan Peiró i Federico --

Urales, els autors que defineixen amb més claredat la posició de la CNT i de l'anarquisme davant la lluita col·lectiva per assolir unes institucions autònomes a Catalunya. -- Joan Peiró escrivia: "I ha estat allí, en la que fou Villa y Cortes... on hem dit que la CNT es disposa a defensar, com a punt de partida vers un món millor que el present, la màxima llibertat que volem per a tots els pobles, hem acceptat el principi de les nacionalitats iberiques, però sense fronteres, de tal manera que un castellà, un gallec, que qualsevol individu de més enllà de l'Ebre no sigui mai un estranger a Catalunya... I els sindicalistes i anarquistes lluitarem perquè Catalunya assoleixi el grau màxim de les seves llibertats, però també lluitarem perquè el dret a tenir aquestes mateixes llibertats sigui reconegut a les altres regions".

En el Ple Nacional de la CNT celebrat a Madrid l'any 1931 i al qual fa referència Joan Peiró en el text anterior -- s'hi va afirmar davant la possible estructura polític-jurídica que s'havia de donar a aquella nova República: "Per als treballadors no hi ha regions, ni patries. Hi ha homes, hi ha germans. Hi ha humanitat. Dintre de la humanitat, hi ha, això sí, entitats ètniques, amb els seus costums i la seva idiosincrasia. Això que està en la pròpia -

naturalesa dels homes, ha d'ésser respectat dintre del -- sistema federalista que ha començat (de fet no va començar car aquella República es va mostrar terriblement jacobina malgrat haver donat un Estatut autnom a Catalunya) a Espanya, arribara a Europa i abraçara tota la humanitat". I el mateix Joan Peiró encara afirmava davant de l'Estatut Autonom catala de 1932: "Els anarquistes sindicalistes revolucionaris hem distingit entre el contingut d'un Estatut i el significat de la idea de federació". La CNT, per tant, acceptava com a un mal menor l'Estatut Autonom malgrat comprendre que estava inclòs dintre d'un concepte d'Estat Unitari i que logicament no estava d'acord -- amb el seu propi concepte federalista. La CNT, doncs, no es va oposar a la votació del poble catala per a provar l'Estatut de Núria de 1931, sinó que pel contrari, tant els anarquistes com els ceneteistes, el votaren massivament, malgrat que no responia a la seva ideologia federalista.

Pero fou durant la guerra civil espanyola que els anarquistes i la mateixa CNT varen sentir i comprendre més -- directament i més profundament la divergencia que hi havia entre el seu concepte federatiu i la concepció centralista de l'Estat Espanyol. Fou quan es varen convertir en capdavanters en la defensa dels estatuts autonoms. L'Estatut catala que ja rutllava durant la República, l'Estatut aragones que ells mateixos varen establir com un estat de fet i l'Estatut valencia que ells mateixos varen projectar i redactar i que el Govern Central -- no va arribar ni a tenir-lo en consideració.

No cal dir que la diferencia entre la revolució anarcosindicalista que es va produir a Catalunya i a l'Aragó -- amb la concepció marxista, socialista o comunista, del centre peninsular féu que es profunditzessin les divergencies entre els Governos autonoms i el Govern Central. I que aquest intentés, i a la fi arribés, anorrear el Govern autonom catala i l'aragonés. Aquesta mena de liquidació dels Governos autonoms es va produir després dels Fets de Maig de 1937 a Barcelona quan el partit Comunista espanyol va assolir el predomini en els llocs del Po-

der Central. El Govern Autonom Catala va quedar reduït a una representativitat només simbòlica mentre que l'aragonès fou simplement liquidat per la força de les armes -- dels grups del mateix exercit republicà més controlats - pels comunistes.

El que és evident és que a partir dels Fets de Maig de - Barcelona queda reduïda l'acció de la CNT i frenat el - seu intent de creació d'una estructura revolucionària -- dintre de la societat catalana, al mateix temps que queda reduïda i en bona part anul·lada l'autonomia política del Govern de la Generalitat. I també és evident que sense l'existència d'un Govern Autonom català hauria estat molt difícil que es produís a Catalunya l'intent formal de revolució anarco-sindicalista amb la practica de l'autogestió obrera i la llei de col·lectivitzacions que la normalitzava i que ha quedat en la historia dels moviments socials mundials com un exemple.

Aquesta conjunció i acció comuna entre la CNT i els homes fidels a la catalanitat s'ha anat produint també durant els anys de la dictadura que tot just sembla que estem superant, particularment en els anys més heroics de la lluita contra aquesta dictadura. Com un exemple direm que el novembre de 1943 foren detinguts conjuntament uns grups de joves catalanistes i uns vells militants sindicalistes revolucionaris de la CNT.

Per acabar aquest petit i molt sintetitzat i esquematitzat informe recordarem que en el Congrés Anarquista Internacional celebrat a Londres l'any 1958 s'hi va afirmar: "Per a nosaltres, anarquistes, no existeixen diferències de raça ni de nacionalitat, ja que aspirem a -- l'abolició de les fronteres artificials i polítiques i a establir, en lloc seu, una societat en la qual sigui respectada la personalitat de cada individu, de cada poble, de cada grup ètnic i en el qual la fraternitat humana hi sigui un fet real".

Hi ha només una petita diferència de llenguatge entre el que el catalanisme més pur i per tant no manipulat ni -- per la burgesia ni per cap grup polític les afirmacions

fetes al Congrés Anarquista Internacional de Londres -- l'any 1958. De fet el catalanisme en si tampoc creu en les diferències de raça i si afirma, a vegades, és una forma de llenguatge que alterna amb etnia, la nacionalitat catalana és per oposar-la al concepte de Nació-Estat del Poder Central. El que sí és evident és que fonamentalment el catalanisme en si mateix defensa que Catalunya és un poble i és una etnia que vol i té dret al seu màxim desenvolupament i a la seva màxima llibertat. Un poble i una etnia, la catalana, esta composta d'individus, d'homes, el que vol dir que no és una entelequia, ni una bandera, ni un mite, que és simplement el poble català que s'ha d'estructurar lliurement amb la màxima i total llibertat dels homes que el componen. I sense fronteres, quan les fronteres desapareixin del tot, que és -- l'ideal suprem d'estructuració de la societat humana futura.

Manuel

15 pts.